

Előfizetési feltételek:

a „SÁRRÉT”-re
Egész évre . . . 3 frt — kr.
Fél évre . . . 1 „ 50 „
a „BIHARI GAZDA”-val
Egy évre . . . 4 frt — kr.
V a g y í s :
I-ső félévre . . . 2 frt 50 kr.
II-ik „ . . . 1 „ 50 „
Csupán a „Bihari Gazda”-
Egy évre . . . 1 frt 20 kr.

SÁRRÉT.

Társadalmi és közművelődési hetilap.

A NÉPNEVELÉSI ÉRDEKEK ELŐMOZDÍTÁSÁNAK KÖZLÖNYE.

Hirdetési díj:

Négy hasábos petit sor egyszeri hirdetés 4 kr. többször 3 kr. Nagyobb vagy többszöri hirdetések feletti kedvezően eszköszítetnek.
Kishirdetések egyszeri közlésért 25 kr.
Nyilttér soronként 15 kr.
Bélyegdíj — a kishirdetések kivételével — minden egyes beiktatásért 30 krajczár.
Megjelenik hetenként.

Ne tovább!

Ijesztő foku nálunk az anyagi, erkölcsi baj, nyomor, fizletpángás, adó-executió stb. Hihetetlen mérvben fokozódik s hosszúra nyulik a bünlajstrom, a sikkasztások, lopások, — vagy elannyira, hogy mintegy követekezésként szál át megyéről megyére s uton-utfélén, falun és városron, lapokban és törvényszéki zöld asztaloknál azokról folyik a discursus. A sikkasztások, lopások, — vagy mert ugyszólván nyíltan tizik már a „kéz kezet mos” jelszót követők: rablásokkal nő az izgatottság, tisztviselők elleni bizalmatlanság.

Hogy ezek teljese teszik a corruptiót, az marapság már kételkedésre se szolgáltat többé alkalmat. Okait természetesen ott keressük, hogy tisztviselőink némely része — honor exceptioribus — nem igen tartják „ne nyulj hozzám”-nak a Wertheim-szekrényeket, de a pazarlasi mániá, vagy enyhébb esetben a szorultság oda viszi szurkos kezüket, a hol legjobban tapad . . . Hogy ez egy cseppet sincs helyén és rendjén — mindenki be fogja látni, és hogy változtatni kell rajta — azt meg mindenki ohajtja és a k a r j a, A vezérvármegye Pest Pilis-Solt megadta a hangot a végéből, hogy meghallják a többiek is és tegyenek a tömeges sikkasztások ellen; azon sikkasztások ellen, melyeket a szolgabírák és minden szőrű, rangu tisztviselők elkövetnek a közpénzekkel, mik nem csupán egyeseket, községek, de járást és megyéket érdekelnek közelebről. A központi vármegye egymástáni sikkasztóinak szomorú példája elég intő jel arra, hogy a közvagyon felett urkődjenek az illetékes közegek, s ne legyen Csáki szalmája az a pénz, mely verjétkkel dolgozó szegény emberek filléreiből lett jó összeggé; elég intő jel arra, hogy közigazgatásunk biztosabb alapokra fektetessék s a felügyelet, magas helyről gyakorolt ellenőrzések csakugyan megfeleljenek címük és nevöknek. Nem egy helyt kell sajnosan tapasztalunk, mennyire szemet hunynak bizonyosok könnyelmű vagy épen bülnös tettei fölött s mennyire igyekeznek a bülnö elpalástolni azok, kiknek kezében lenne a rend s jog megóvása, kezében az igazság ítélő mélege. Ha egy szegény körjegyzőn, mint egy nádpapán lovagol annyi competens többség s havi számadásokat követel az utolsó garasról, kívánja meg a teljhatalmu uraktól legalább évenként egyszer a számadást — s az abban való késlekedést — auctoritás, hivatalos előnyök, összekötetések tekintetbe nem vételével — a minden fölött való köztelenség szem előtt tartásával üntesse s ne nézze behunytt szemmel a nagy államtestre károsan ható hanyagságot. Rend- és pontosság követeltetik az utolsó napszámostól, rend s pontosság kívánatik meg a nemzet anyagi s másnemű érdekeit képviselő uraktól. Egy megyét tisztviselői tesznek nagygyá, tekintélyessé — vizsgálólevelek által szenved az kiköszörülhetlen csorbát.

Más szempontból véve a dolgot: a pénzsikkasztások, rablásokkal járó szomorú következmények mindmég fel . . . sietni kellett most már egy leányért . . . és bosszuért!
— Rajta uraim! Ki bírja e a kazán az erősebb fűtést Orley ur?
— Ohó . . . kapitány! Magam készítém A kazánnak kettős oldaltala van! Nos Dalton, mr, Norwood halljam véleményüket!
Mindketten felelet helyett egy-egy lapát kösznetet dobtak a fűtőbe s a vízszivattyukból vizet bocsátottak a kazánba.
— Gyönyörű felelet volt uraim! — mondá a kapitány — Istenemre nincs pompásabb emberi lény a világon az angolnál! Uraim büszke vagyok önökre! Jo triumphel!
S a kapitány egy pohár madeirait ürített ki egészségükre!
Jun. 2-án a „Polyp” elérte az egyenlítőt. Fenn állott a hajó a habok hátán s mint a tengerek istene tekintett körül a roppant víztömegeken. Keletre Africa partjai csak mint halvány vonal látszóttak, három oldalról pedig a beláthatlan s a nap sugaraitól tündöklő víztükör osillogva terült el, Sehol egy hajó, olykor röppent el néhány vízi madár.
A nap végtelen hosszúnak tetszett a kapitány előtt. Mióta az egyenlítőt elhagyták, úgy érezte mintha a hő csökkenet volna . . . tévedett a tenger vizének hidegsége okozta ezt mely folyton kellemesebbé kezdette tenni a hajó léget. A lég kívül most is fulasztó volt.
Órákig előllott a „Polyp” hátán, gondolkozva. Majd a gyorsabb menetelre sürgeté gépészeit. Az oldalkerekek bámulatos gyorsasággal működtek, a hajó ki-mondhatlan sebességgel haladt előre Ascension sziget felé.
Egyik éjjel Squarre s Rutlerie állott a „Polyp” hátán . . . figyelmezőkül Melletük az éji sötétség megvilágítására egy Reverbère lámpa volt felállítva, melynek sodronyai a hajó belsejébe vezettek le. Később a kapitány is megjelent közöttük, beszélgetni kezdettek.

— Hejh kapitány, ha ez utat elmondánánk Irlandban az ördög sem hinné el! Valóban repülünk!
— Ugyan Squarre hogy mondhatod azt? Függeszd csak hozzá a bosszút s az ördög azonnal elhiszi!
— Várlanak szállalt fel a lord — mi egy leányért is sietünk! Ezt már az emberek is elfogják hinni! Figyeljenek csak reám! Azt hallottam hogy Robertson kapitány telettűzött ügyes ember, ki jól ismeri a cselvetéseket, aligha Ascensionban is nem ilyesmin törheti fejét! Ő a leányt ha csak tovább nem indult okvetlenül a szárazra vitte! Ascension még nem haladt annyira, mikép bérkocsikat tartson, így a kapitány a leánnyal a kikötőből gyalog tétette meg az utat valamely gyarmatra!
— Természetesen!
— Ha tehát gyalog tétette meg, akkor Césár és Gulm, melyek mindketten a legnemesebb szaglász véredek, elfognak minket vezetni oda hová a leányka lépdelt!
— Érttem . . . kapitány!
— Nos tehát azért vettem át Atherton kapitánytól a leányka kendőjét, hogy a kutyákkal megszagoltassam! A kutyák már is hozzászótktak, mert még asztalifókomban is megérik! A többi a mi bátorságunktól függ!
— Akkor nem hasztalanul tettük meg e nagy utat!
Junius 5 én megpillantották Ascension szigetét. A kapitány szándékosan a sziget vadabb része felé hajtattott, hogy megóvja hajóját a partlakók vizsga szemelőt. Véletlenül jutott azon utra, melyen a „May Flower” brigg halad a keleti pont felé s a szigettrésztől mintegy két yardnyi távolságra megállott.
Londonderry egy ladikot vitetett fel a hajóból, magához vett nyolcz embert s kivezette a szigetre.
Junius 6-án déli tizenkét órakor a ladik partot ért. A kapitány elrejtette azt

Igy remélhetünk magunk és utódainkra üdvöt; így, ha biztos alapokon nyugszék jelenünk és jövődünk fog emelkedni anyagi biztosságunk.

Első sorban, reflectálva a fentebbiekre, hatályos ellenőrzés, 2-od sorban is ellenőrzés és büntetés. Tehát videant consules, ne quid. . . .

— i — la.

Apróságok.

— A „Fliegende Blätter”-ből. —

Várteremben. Várterem felügyelő egy utashoz, ki az I-ső oszt. teremben szivarozik:

„On az első osztályban utazik?”
„Nem, én a harmadikban utazom, de az elsőben várok.”

Családi jelenet éjjel. „Ugyan édes férjem, megint ily későn kell hazajönnöd!”
„No hiszen még csak tíz óra.”
„Dehogy! nézd csak azt az órát, hogy már fél három.”
„Ej édesem! csak jobban fogsz hinni nekem, mint annak az órának!”

Utolsó kívánság. Lelkész a halálos beteg ágya előtt.

„Van é még önnek valami utolsó kívánsága?”
„Igen tisztelendő ur! Szeretnék még egyszer meggyógyulni!”

Születésnapja. A tyúk 5 éves kis nemes. Na Józsi, gratulálok neked születésed napján!

Fü: Köszönöm apa . . . tanultál te is ugy-e egy kis verset.

Korcsában. Verekedés után.
„Miért hordod nyakadba kötve a kezdetet pajtás?”

A „SÁRRÉT” tárczája.

A levágott fej története.

Beszély.

Ifj. GOLENICH FERENCZ-től.

(6. folytatás.)

A kapitányt imádta a legénység. Londonderry csak husz de elszánt, tapasztalt matrózzal rendelkezett, mindenikük egy egy tengerész dicsőségéről tudott beszélni. Ott volt Squarre a nevével rég híres kormányos Lientle társával, Brigwood, Skyrme, Clayton, Rutlerie a híres kardforgatók, nem hiányzott Meunier, Astley, Sonccy, Norfolk, Cassalo a nevezetes vakmerők, Ramlain, Orley, Dalton, Norwood gépészek, Clairston s Logwood, szakácsok, Mackensie s Paisleí Henry a világismerők, szóval Londonderry kapitányunk nem volt egyetlen embere sem olyan, ki meg ne érdemelte volna azt, hogy kezet szorítson vele. Vig férfiak voltak mindnyájan, tudtak dalolni, túrni, dolgozni, de tudtak a czélnak ha kell életükkel is áldozni, a halállal szembe nézni.

— Jó kedvtünk van lord kapitány — kiáltott fel Rutlerie — érezzük, hogy nemsokára vért szomjuzunk! Midőn Siciliából, 1856-ban távoztam Squarre akkor is dalolt, s kilencz embert vágott agyon harmadnapra Keiths szigeten!

— Adok alkalmat uraim, de mindig . . . előre! Igyanak rhumot s gondoljanak arra, hogy férfiak vagyunk . . . szavunkat adtuk Mula beynek a bosszura, végre is hajtuk.

— Meg lesz! . . . úgy lesz! . . .

A „Polyp” május 31-én nyilsebességgel haladt el Ferro, a Canari szigetecsoport egyike mellett. Éjjel-nappal fűtöttek, a kifáradtakat pihent egyének váltották

az öbölbe, aztán gyalog megindult a legelső telepítvény felé.

Egész délutánt hasztalan kereséssel töltötték el. A keleti hosszúság 3° 19' s déli szélesség 8° alatt fekvő sziget feletébb száraznak s lakatlannak tűnt fel, daczára annak, hogy brit telepítvényesekre nézve is e sziget nevezetes láncszemet képez a britek hajó állományosai közül.

Este felé egy telepítvényhez értek, hol csakugyan némi felvilágosítást nyerhetek. Egy benszülött néger, ki az angol nyelvet elsajátította odanyilatkozott, hogy egy sárgaszínű hajó, melyen élénk vörös betűk állottak ezelőtt két nappal távozott el a sziget keleti oldalától st. Helena szigetnek tartva.

— S látta ön őket?

— Mint most önöket! Higye el massa, két szép nő is volt velük!

— Kettő?

— Igen! . . . Egy, kettő!

LordLondonderry néhány aranyat nyomott kezébe s mondá:

— Beszélj s még tizet kapsz!

— Jól van massa! Éppen felkeltem álomból, midőn megpillantam a hajót, melyet eddig sohasem láttam! Az „ördög fok” mellett van egy öböl, én a kövek között lapulva néztem, mit akarnak itt, hol kikötő sincs! A hajó nagyon biztossan hatolt be az öbölbe s azonnal átgondoltam, hogy ismerősnek kell lennie e helyen. Csakugyan egy óra mulva nagyon magas fehér ember egy leányt vezetett ki a csolnakhoz, másikat egy alacsony, pupos kis fehér ültetett a csolnakba! A partra jöttek!

Londonderry lord Squarrehez fordulva mondá:

— A kis pupos: doctor Castillo!

— Csakugyan! Így ök azok!

— Folytasd!

(Folytatása köv.)

szabó BALINI.
XXVI—800.

